

[Ksføed.]

ligt. Jeg giver hr. Poul Dalsager nogen ret i, at denne sag startede under den forrige regering, men hr. Poul Dalsager må samtidig indrømme, at under den forrige regering blev der ikke indført noget totalforbud. Det lykkedes i 1969-70 at indgå en overenskomst med ICNAF om en tonnagebegrænsning i de grønlandske farvande, det var ikke et totalforbud, og man kan hævde, at det skete på videnskabeligt grundlag, for så kunne man se, om disse fredninger hjalp, og om det havde betydning for laksebestanden. Nu er der det mærkelige ved det, hvis man totalt stopper fiskeriet, så har man ingen muligheder for at undersøge og følge laksebestandens vækst i disse farvande. Og nu ser jeg på finanslovsforslaget, at man oven i købet har taget en bevilling til forsøgsfiskeri på 25.000 kr. væk. Hvordan vil fiskeriministeren så fortsat kunne følge, om laksebestanden vokser eller forsvinder ved Grønland? Det kan man ikke nøjes med at opføre ved indhandlingsstederne. Man har i kraft af de bornholmske fiskeres indsats for første gang i historien fået kendskab til laksens vandringer ved Vestgrønland. Det foreliggende lovforslag er altså den tak, de får for denne indsats.

Erik Hansen: Jeg vil gerne takke fiskeriministeren for bidraget til ikke alene i udvalget, men også her i salen at få klargjort bevæggrundene til at gennemføre lovforslaget. Det fremgår med al ønskelig tydelighed, at med hensyn til den videnskabelige begrundelse er argumentet svækket, mens det, der i dag vejer tungt til, og det, der i dag er afgørende, er de økonomiske og de politiske hensyn, som tages.

En anden sag, som ministeren berørte, var spørgsmålet om den grønlandske kvota på 1.100 metriske tons. Ministeren sagde, at man kunne altid rejse sagen igen, hvis det viste sig, at de 1.100 t var for lidt. Ja, naturligvis kan man altid rejse sagen, naturligvis kan man altid foreslå en ændring af aftalen, men jeg tror nok, det havde været lettere, hvis man havde gjort denne aftale tidsbegrænset, det vil sige ikke havde gennemført et totalt og tidsubegrænset stop, men havde gjort det til en tidsbegrænset fredning. Så tror jeg, det var meget lettere på

længere sigt at få rørt ved problematikken. Men nu vel, det er faldet.

En anden ting vil jeg gerne bede ministeren om at klargøre. Det drejer sig om spørgsmålet om, hvorvidt Færøerne skal vedtage loven, for at den er retsgyldig. Her må jeg forstå efter udvalgsarbejdet og også efter behandlingen her i dag, at når det drejer sig om et lovforslag af denne art, så sidestilles parlamenterne på Færøerne og i Danmark; det skal vedtages i begge parlamenter, før loven er retsgyldig i international fiskeripolitisk forstand. Det vil altså sige, at nu har vi haft en førstebehandling og en andenbehandling, og hvis lovforslaget nu vedtages på fredag, så er det vedtaget i Danmark, men om loven som sådan falder til jorden eller kommer til at blive gyldig, står og falder med hvilken behandling lovforslaget får på Færøerne. Dermed står vi i en situation, som er lidt anderledes end når vi behandler mange andre lovforslag.

Det er blevet sagt her i dag, at man i for høj grad tager politiske hensyn, at denne sag ligesom er gjort til partipolitik. Må jeg ikke understrege som mit sidste argument i denne sag her i dag, at en af de ting, som vi måske har beskæftiget os for lidt med, i hvert fald i debatten, er den henvendelse, vi har fået fra fiskeriets egne erhvervsorganisationer. Vi har i udvalget haft en henvendelse fra Dansk Fiskeriforening og Danmarks Havfiskeriforening. Meget energisk har repræsentanter for disse organisationer gjort rede for organisationernes syn på denne sag. Der ligger et meget fyldigt bilagsmateriale i vores mappe. Det syn, som Dansk Fiskeriforening og Danmarks Havfiskeriforening har på denne sag, bør ikke være skjult og ubekendt for nogen; de har klart taget afstand fra denne lovgivning.

Fiskeriministeren (Chr. Thomsen): Må jeg til de sidste spørgsmål fra hr. Erik Hansen sige, at sådan er de statsretlige forhold mellem Danmark og Færøerne — det skulle vel ikke være nødvendigt at fortælle et folketingsmedlem, at sådan er det. Når det drejer sig om at vedtage en ordning vedrørende sildekvotaer eller laksekvotaer, så er forholdet det, at det skal vedtages både i det danske folketing og i lagtinget. Man kan vel også sige, at det er heller ikke unaturligt, at